

HOOGFEEST VAN DE TENHEMELOPNEMING VAN MARIA RELEGEM

Het hoogfeest van de Tenhemelopneming van Maria, bracht vele gelovigen, ook van buiten de lokale gemeenschap, naar de St. Jan de Doperkerk.

Het beeld van Maria, dat voor deze gelegenheid voor het altaar werd geplaatst, mocht al snel baden in een weelde van bloemen.

'Want op deze dag willen we haar huldigen met bloemen, kleine en grote en in alle kleuren van de

regenboog. Zo willen wij haar eren en danken, omdat deze buitengewone vrouw ons dichterbij Jezus en zijn evangelische boodschap brengt.'

Daaraan werden we herinnerd in het welkomstwoord:

'Tegenwoordig spreekt men niet veel meer over Maria.

Zij past in haar eenvoud niet meer in onze tijd.

Haar beeld is uit vele huiskamers verdwenen, en toch blijft haar leven van pijn en diep geloof een uitnodiging tot inzet en inkeer. Bij haar komen mensen met zorgen en verdriet, bij haar worden mensen opnieuw eenvoudig. Een mens als wij is zij geweest, staande en levend tussen de mensen, met vreugde om kleine dingen. Een mens zoals wij, maar haar geloof was sterker dan ons geloof, en haar vertrouwen groter dan het onze. Haar beeld zal mensen blijven troosten, en wegen laten vinden naar elkaar en naar God.'

De viering die opgeluisterd werd met mooie Marialiederen, beleefde een hoogtepunt toen het koor na de communie het 'Ave Maria' van Schubert bracht.

Niet te verwonderen dat er een spontaan applaus volgde.

Na deze mooie viering mochten we verder genieten van een zonnige dag, en toch ook een beetje een feest voor alle moeders.

Lieve

HOOGFEEST VAN DE TENHEMELOPNEMING VAN MARIA SINT-SERVAAS WEMMEL

Bloemen en kaarsjes bij Maria, en Marialiederen, dat zijn de traditionele elementen van het Mariafeest. En het was dit jaar niet anders. De icoon van Maria voor het altaar werd omringd door kleurige dahlia's in allerlei vormen en soorten, een feest voor het oog.

Samen zongen we uit volle borst "Lieve Vrouwe van ons land", en aansluitend bij de bezinningstekst "Liefde gaf u duizend namen".

© Moniek

Na de voorbeden baden we samen een Wees gegroet, en klonk er ook een gezongen "Wees gegroet" door de kerk, zo mooi door zijn eenvoud. Op het orgel weerklonk tijdens de offerande het Ave Maria van Schubert, en tijdens de communie het zo tedere en ingetogen "Lief Vrouwke, ik kom niet om te bidden, maar om een poos bij u te zijn". De vele kaarsjes, ook van mensen die na de viering nog even binnenkwamen, bewijzen dat de figuur van Maria nog steeds levend is. Want "ze heeft een spoor getrokken door de wereld, een spoor van hoop en vertrouwen, waarin mensen zich kunnen herkennen en zich veilig voelen" (uit de homilie). Zoals in mijn homilie, wens ik u allen het grote geluk toe van Maria, ik wens u allen de nederigheid toe van Maria, en ik wens u allen de tedere revolutie toe van Maria.

Constant

LAURA

In zijn recente “Brief over de rol van literatuur in opleiding en geloofsvorming” (zie <https://www.otheo.be/artikel/brief-paus-over-literatuur-belangrijk-catechese-bart-willemen>) en meer bepaald de link daarin waardoor de brief kan geopend worden, jammer genoeg niet in het Nederlands) refereert (punt 22) paus Franciscus naar de dichter T.S. Elliot om te stellen dat de moderne geloofscrisis te vinden is in een “algemene emotionele onbekwaamheid”. Tenminste, dat meen ik te kunnen afleiden uit de Engelse en Franse versie van de brief. De paus voegt eraan toe dat in het licht van die opvatting, het geloofsprobleem vandaag voornamelijk niet kan worden toegeschreven aan een min of meer geloven in doctrines. Het gaat eerder om de onbekwaamheid zich te laten raken door Gods aanschijn, door de schepping en andere mensen (nog steeds vertaling mijnentwege). De opdracht bestaat er volgens hem in ons “gevoel te genezen en te verrijken” en daartoe kan nog wat worden geleerd van “het Oosten”. De paus is de mening toegedaan dat gevoelsmatig aan het Westen er een stukje poëzie ontbreekt (“I think that the West lacks a bit of poetry”).

Gelet op het uitgangspunt hierboven, neem ik de vrijheid om de mening van de paus een beetje tegen te spreken of althans te nuanceren. Want kijk, is het niet China (vooralsnog niet uitgestrekt tot het Westen) dat aan de mensheid TikTok heeft geschonken? Door deze “app” kunnen gebruikers korte video's van 15 seconden maken, inzenden en delen, voorzien van commentaar. Het is vrij waarschijnlijk dat TikTok de opgeslagen persoonsgegevens met de Chinese overheid deelt, maar dit terzijde. Het blijkt nu dat de “app” ook dient om zogenaamde “aurapunten” te delen. Voor zover ik het begrijp is het de bedoeling om bij een video een punt van positief of negatief “aura” te plaatsen en zo publieke goedkeuring dan wel afkeuring ervan te kwantificeren (De Standaard, 11 augustus, p.25).

Literatuurgewijs doet “aura” me denken aan “Laura”, de muze van Petrarca, Italiaans dichter van de veertiende eeuw die een dame met die voornaam levenslang bezong in lyrische verzen. Volgens sommigen was Laura een dichtertlijk verzinsel, maar weer anderen denken dat zij een dame moet zijn geweest die het literair genie ontmoette in een kerk, in (het beminnelijke) Avignon dan nog, waar hij terstond smoorverliefd werd op haar, zonder dat zij evenwel inging op zijn gevoelens. De dame was dan ook reeds

gehuwd...Het “petrarkisme” is ten andere een stroming in de liefdespoëzie geworden met als grondslag een wereldbeeld waarbij de liefde tussen mensen als een aardse afspiegeling van de goddelijke liefde wordt beschouwd, edoch of net daarom de vervulling van de ware liefde in het aardse leven als onmogelijk ziet. Laura vind ik een mooie naam, vooral wanneer de eerste lettergreep in een smachtend hoge toon wordt aangeheven en je de tweede een mooie volle noot in beslag laat nemen. Aurapunt daarentegen klinkt me erbarmelijk lelijk. Wie maakt er nu een punt van een aura, of zet een punt ernaast? Wat gaat er door je hoofd als je zo'n aurapunt plaatst? De bedoeling zou weliswaar zijn om door uitgereikte aurapunten ons te doen debatteren over onze handelingen, goed en slecht en zo een dienst te bewijzen aan “deugdethiek” (zie artikel in de krant). *Se non è vero è bene trovato*.

Niet zo lang geleden, weigerde Dmytro Udovychenko, de Oekraïense winnaar van de koningin Elisabethwedstrijd – in 2024, voor vioolde hand te schudden van jurylid Vadim Repin, wereldberoemd violist maar ook...een Rus. Juryvoorzitter Gilles Ledure (De Standaard 4 juni 2024, p.4 van de cultuurbladzijden) riep op om mild te zijn en hierover geen oordelen te vellen. De laureaat van de wedstrijd had –door toch de hand te reiken- beschuldigd kunnen worden van schatplichtigheid aan iemand die banden onderhoudt met het Poetin-regime, terwijl het Russische jurylid –tenslotte toch uitgenodigd om in de jury te zetelen- op zijn beurt het verwijt had kunnen krijgen de bekroning van een Oekraïner te beamen. Welke punten zou je nu moeten geven aan het videotje dat die gebeurtenis heeft vereeuwigd?

Zouden we echt nood hebben aan aurapunten om oprecht na de denken over de ontwrichtende keuze waartoe twee briljante en eminente musici werden gedwongen na afloop van de koningin Elisabethwedstrijd?

Indien zo, komt het me eerder voor dat Franciscus er niet ver naast kan zitten door te vrezen voor een algemene emotionele onbekwaamheid, in zoverre nu ook de ethiek een kwestie van publieke kwantificering is geworden, of althans het Westen zich laat vangen door het Chinese ethische instrumentarium. Gelukkig is een videotje van Laura onmogelijk nog op te nemen en blijft zij alvast gespaard van aurapunten.

Johan

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van 15 augustus : Onze-Lieve-Vrouw ten Hemelopneming

MIJN HART PRIJST HOOG DE HEER- TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

Evangelie (Lucas 1, 39-56)

Na enkele dagen vertrok Maria met spoed naar het bergland, naar een stad van Juda. Zij ging het huis van Zacharias binnen, en begroette Elisabet. Meteen toen Elisabet de begroeting van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot. Elisabet werd vervuld met heilige Geest. Ze schreeuwde het uit en riep : "Gezegend ben jij onder de vrouwen, en

gezegend is de vrucht van je schoot. Waar heb ik het aan te danken dat de moeder van mijn Heer bij mij komt ? Op het moment dat je groet mij in de oren klonk, sprong het kind van blijdschap op in mijn schoot. Gelukkige vrouw, zij die gelooft ! Wat haar namens de Heer is gezegd, zal in vervulling gaan." Daarop zei Maria :

*Met heel mijn hart roem ik de Heer,
met al mijn adem juich ik om God, mijn redder;
want Hij heeft omgezien naar zijn vernederde dienares.
Voortaan prijzen alle generaties mij gelukkig,
want grote dingen heeft de Machtige met mij gedaan.
Heilig is zijn Naam,
barmhartig is Hij, iedere generatie weer,
voor wie Hem eerbiedigen.
Hij heeft de kracht van zijn arm getoond,
wie zich verheven waanden, heeft Hij uiteengeslagen.
Machthebbers heeft Hij van hun troon gehaald,
vernederden gaf Hij een hoge plaats.
Hongerigen overlaadde Hij met het beste,
rijken heeft Hij met lege handen weggestuurd.
Hij heeft het opgenomen voor Israël, zijn knecht,
indachtig de barmhartigheid die Hij,
zoals aan onze vaders toegezegd,
bewijzen wil aan Abraham en zijn nageslacht,
voor eeuwig.*

Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar; toen keerde ze naar huis terug.

Lucas schetst ons hier een mooi beeld van de prille lente van het christendom, van de kiem, het allereerste begin : twee vrouwen in verwachting, die elkaar ontmoeten, heel gelukkig om Gods tederheid en om het wonder van het leven. Het beeld van de Moeder van Smarten, van Onze Lieve Vrouw van Zeven Weeën, dateert inderdaad pas uit de late middeleeuwen. Maria moet een gelukkige vrouw geweest zijn, zoals het evangelie van vandaag ons dat vertelt : Magnificat ! God, wat ben ik gelukkig !

En dit grote geluk van Maria vertrekt bij het besef van eigen kleinheid, de nederigheid van een dienstmaagd, iemand zonder aanzien, zonder macht, en zonder bezit. Als men uit die situatie opgetild wordt, uitverkoren wordt, en mag opgaan in een relatie van liefde, dan kan men alleen maar doodgelukkig zijn. En dit wordt een basis, een

grondhouding, om als christen door het leven te gaan met een onverwoestbaar vertrouwen en optimisme.

Het Magnificat is een gedicht, een gebed, een lied, maar wel met de kracht van een pamflet, van een aanklacht. Want het is ook revolutionaire taal, een protestsong ("Machthebbers heeft Hij van hun troon gehaald, rijken heeft Hij met lege handen weggestuurd"). We horen hier een strijdbare vrouw, een passionaria. Maria is zich bewust van haar eigen kleinheid, maar voelt zich ook geroepen tot grote daden. "De revolutie van de tederheid" noemt paus Franciscus dit.

Nergens in de officiële Bijbel wordt er gesproken over de dood of de tenhemelopneming van Maria, wel in enkele 'apocriefe' teksten. Maar Maria heeft zo een spoor getrokken door de wereld, geen spoor van vernieling, maar een spoor van hoop en vertrouwen, waar mensen zich kunnen herkennen

en zich veilig voelen. En altijd verwijst ze daarbij naar haar Zoon.

In 1950 vaardigde paus Pius XII het dogma uit van de tenhemelopneming van Maria: "De onbevleete moeder Gods altijd maagd Maria is, na het voltooien van haar aardse levensbaan, met lichaam en ziel tot de hemelglorie opgenomen."

Een dogma is als een venster, strak afgelijnd in een kader, met zo weinig mogelijk woorden, veel te weinig eigenlijk om het mysterie te verwoorden. Maar we mogen ons niet blindstaren op dat kader, op dat vensterraam. We moeten er doorheen kijken, naar het vergezicht. Maria is een verwijzing naar de hemel, in een perfecte harmonie tussen lichaam en ziel, tussen vlees en geest, tussen aarde en hemel.

Net als Maria, zijn ook wij mensen op weg in het bergland van Juda, ook wij dragen een groot geluk

in ons. En als we dat, zoals Maria, willen delen met anderen, dan is God ook in ons aanwezig, dan zijn ook wij op weg naar de hemel.

Het evangelie eindigt kort en heel zakelijk: Maria keerde naar huis terug. En inderdaad, in de werkelijkheid van elke dag, in het leven zoals het is, lijkt het geluk en de hemel vaak ver weg. Maar laten we dan door dat vensterraam kijken naar het vergezicht, en dan zie je: God is in ons midden!

Ik wens u allen het grote geluk toe van Maria.

Ik wens u allen de nederigheid toe van Maria.

En ik wens u allen de tedere revolutie toe van Maria.

Constant

(gedeeltelijk naar gedachten van Manu Verhulst)

Homilie van de voorbije zondag: 20ste zondag door het jaar

MIJN VLEES IS ECHT VOEDSEL

Evangelie (Johannes 6, 51-58)

Jezus zei nog: "Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als men van dat brood eet, zal men leven in eeuwigheid. En het brood dat ik zal geven, is mijn vlees, voor het leven van de wereld."

Toen ontstond er onder de Joden een discussie: "Hoe kan Hij ons zijn vlees te eten geven?"

Daarop hernam Jezus: "Waarachtig, ik verzeker u: als u het vlees van de Mensenzoon niet eet, als u zijn bloed niet drinkt, is er geen leven in u. Maar wie mijn vlees en bloed eet en drinkt, die bezit eeuwig leven: op de laatste dag laat ik hem opstaan, want mijn vlees is echt voedsel, mijn bloed is echte drank. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft met Mij verbonden en ik met hem. Zoals ik leef uit de Vader, de Levende, die Mij gezonden heeft, zo zal ook hij die zich met Mij voedt, leven uit Mij. Dit is het brood dat uit de hemel is neergedaald, niet dat wat uw voorouders hebben gegeten, die niettemin gestorven zijn. Wie zich met dit brood voedt, zal leven in eeuwigheid."

Voor iemand die niet gelooft, of die niet verder kijkt dan dit fragment, zweemt deze tekst naar kannibalisme, of naar aanverwante rituelen, waardoor de nuchtere westerse mens gechoqueerd wordt. Maar deze woorden zijn een typisch geval van oosterse beeldspraak. Misschien lezen we best eerst het begin van het evangelie van Johannes. "In het begin was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God." (Joh.

1, 1) En een beetje verder: "Ja, het Woord is vlees geworden." (Joh. 1, 14)

Het Woord van God, dat is zijn manier om zich aan de mensen bekend te maken, om te zeggen wie Hij was, hoe Hij was. Dat waren de profeten, de aartsvaders, en al die mensen die de Bijbel hebben gevuld. Eeuwenlang was dat voor de Joden het Woord van God, het brood om van te leven.

Welnu, zegt Jezus, dat Woord van God, de manier van God om zich aan de mensen bekend te maken, dat Woord is vlees en bloed geworden in mijn leven, in mijn bestaan. Heel het avontuur van Jezus' leven, van zijn geboorte tot zijn verrijzenis, is Woord van God. En daar moet ge u mee voeden.

En dat zo'n woorden bij de Joden voor discussie, voor hevige discussie zorgden, dat is heel begrijpelijk. En dat is heel de geschiedenis door zo gebeven, ook in onze westerse wereld, telkens wanneer er gesproken werd en wordt over eucharistie, consecratie en communie.

Als de priesters de hostie consacreert, wij ze aannemen, maar er verder niets mee doen, dan dient het tot niets. Eigenlijk zijn wij het zelf, die dat brood consacreran tot de levende Christus, door te leven naar zijn geest, naar zijn voorbeeld. Te communie gaan is zo een echte geloofsdaad.

Te communie gaan is ook een gemeenschapsdaad. Het is deel uitmaken van dat mystieke lichaam van Christus, om het samen te proberen, om er samen iets van te maken.

Te communie gaan is een daad van hoop. Het is zich zo met Christus verbonden weten, dat zijn rijk weer een stapje dichterbij komt.

En te communie gaan is een liefdesdaad. Iemand die smoorverliefd is, zegt wel eens : "Ik zou je kunnen opeten !"

In het oude testament is de naam van Jahweh : "Ik ben die ben". In het evangelie van Johannes zegt Jezus heel dikwijls : Ik ben... Ik ben het licht der wereld, Ik ben het zout der aarde, Ik ben de weg, de waarheid en het leven... Bij Johannes is Hij nu al drie weken aan 't zeggen dat Hij het brood ten leven is, dat zijn vlees en bloed eeuwig leven geven.

Dit moet voor Johannes heel belangrijk geweest zijn.

Maar weet dat de bedoeling van Jezus niet is dat Hij enkel vlees en bloed wordt in dat stukje brood en de beker wijn, maar dat Hij ook vlees en bloed wordt in ons bestaan, dat Hij ook vlees en bloed wordt in onze manier van leven. Laten we dus niet blijven steken in de vraag van de Joden "Hoe kan Hij ons zijn vlees te eten geven ?", maar wel bij de vraag : "Hoe kan Jezus' Geest weer levend worden in deze wereld, in deze tijd, in ons ?

Constant

(naar Manu Verhulst)

Doopsel

OSSEL Sint-Jan-De-Doper

Werd door het doopsel op 17 augustus 2024 opgenomen in onze geloofsgemeenschap:
Mia, dochtertje van Tom Blomme en Melisa De Wilde.

Vieringen van de komende zondag: 21ste zondag door het jaar

BRUSSEGEM Sint-Annakapel

Dinsdag 27 augustus

19.00u: Eucharistieviering

Intenties: Jgt. Jean-Pierre Cooreman, Julia Wijns en Jan Van Hove

Jgt. Maria Van Doorslaer en echtgenoot Karel Van Humbeeck

HAMME Sinte-Goedele

Zondag 25 augustus

Geen viering

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Zondag 25 augustus

9.00u: Eucharistieviering

Intenties: Maria Stevens en Rosalie Van den Bossche

Lector: Sarah Sneyers

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 25 augustus

10.30u: Gebedsdienst

Lector: Lieve Heiremans

Misdienaars: Audrey en Lila

WEMMEL Sint-Engelbertus

Zaterdag 24 augustus

17.30u : Eucharistie (NL)

Zondag 25 augustus

11.00u: Eucharistie (F)

WEMMEL Sint-Servaas

Zondag 25 augustus

10.30u: Eucharistieviering

Herdenkingsviering voor de overledenen van de voorbij maanden

Denise De Ridder, Bernadette Van Lil, Florence Temmerman

Jaarmis Willy Spittaels

Familie Van den Broeck – Van den Driessche en kinderen Tony en Liesbeth